

ВІДБУЛАСЯ XXXII Кіровоградська міська звітно-виборна комсомольська конференція. Із звітною доповіддю на ній виступив перший секретар міського комсомолу Володимир Кулик.

В обговоренні доповіді взяли участь секретар комітету комсомолу заводу «Червона зірка» В. Шпак, бригадир комсомольсько-молодіжного колективу водіїв АТП 10021 І. Дименко, перший секретар Кіровського райкому комсомолу О. Романов, швачка швейного виробничого об'єднання О. Іщенко та інші.

У роботі звітно-виборної конференції взяли участь і виступили на ній перший секретар міському партії В. О. Сокурєнко і перший секретар обкому комсомолу О. О. Скічко.

На конференції були присутні заступник завідувачого відділом організаційно-партійної роботи обкому Компартії України Б. С. Ясинівський, інструктор обкому партії Я. А. Бондар, інструктор ЦК ВЛКСМ А. Д. Ануфрієв і завідувачий сектором ЦК ЛКСМУ В. Д. Павлішин.

Першим секретарем Кіровоградського міського комсомолу обрано КУЛИКА Володимира Олександровича, другим — ЗЯТІНА Сергія Михайловича, секретарем — завідувачкою відділом учнівської молоді — ГАРБУ Наталію Анатоліївну.

Науково-практична конференція

23 січня в Будинку політосвіти обкому Компартії України відбулась обласна науково-практична конференція по книзі Л. І. Брежнєва «Спогади».

В роботі конференції взяли участь члени бюро обкому Компартії України і виконкому обласної Ради народних депутатів, перші секретарі міських і райкомів партії, голови місь-

виконкомів і райвиконкомів, голови обкомів профспілок, перші секретарі міських і райкомів комсомолу, керівники обласних організацій, науковці, журналісти.

З доповіддю «Все життя — служіння народу, всьому людському спільноті партійного керівництва» виступив другий секретар

обкому Компартії України Л. Ф. Кібець.

На конференції виступили перший секретар Світловодського міського Компартії України В. М. Сидун, голова Знаменського райвиконкому Г. Т. Костенко, секретар облпрофради В. Г. Мізерна, другий секретар Олександрівського райкому Компартії України В. О. Пойченко, сек-

ретар обкому АКСМ України В. В. Мальцев, секретар Новоархангельського райкому Компартії України Р. М. Онисенко, перший секретар Гайворонського райкому Компартії України М. Д. Зятін.

Учасники конференції надіслали вітального листа Центральному Комітету КПРС, Генеральному секретарю ЦК КПРС, Голові Президії Верховної Ради СРСР товаришеві Л. І. Брежнєву.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Вівторок, 26 січня 1982 року

№ 11 (3051)

Ціна 2 коп.

ЗВІТИ І ВИБОРИ В КОМСОМОЛІ

3 ПОЗИЦІЇ ВИСОКОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

XXXII Кіровоградська міська звітно-виборна комсомольська конференція

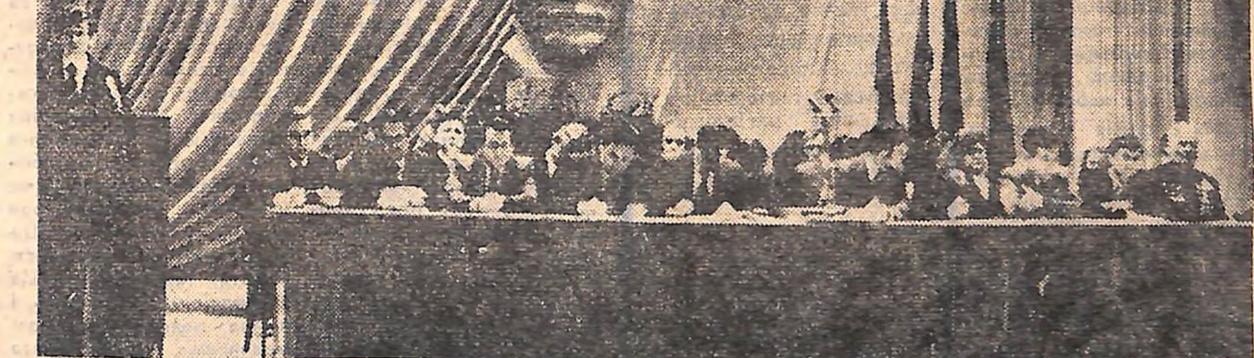
міської комсомольської організації Володимира Кулика, у виступах делегатів було відведено значне місце.

Протягом звітного періоду під керівництвом партійних організацій міста комітет комсомолу спрямували свої зусилля на виконання великих планів партії. Це, наперед, ширше залучення молоді до участі в соціалістичному змаганні, підтримка і поширення нових патріотичних починів, розробка і реалізація підвищених соціалістичних зобов'язань. Його було багато: молоді ознайомили з кожним передзвонюваним днем високою досягненнями У Всесоюзній естафеті комсомольської справи «Десять років перемог» — ударний фініш. XXVI з'їзд КПРС — гідну зустріч, участь активу виступів, тисячі молодих робітників, інженерів, техніків, працівників учнів і студентів, які на ділі довели готовність продовжувати і приношувати героїчні традиції радянського народу.

У ході ударної вахти, присвяченої партійним з'їздам, 34 комсомольсько-молодіжних колективів міста, понад тисячу комсомольців доставили рапортувати про виконання завдань перших шістьох місяців одинадцятирічної планової роботи. Комсомольсько-молодіжна бригада створила яскравий цеху заводу «Червона зірка», яку очолює Віра Дзюк, виступивши з ініціативою «Колосом передатківському дію — підняти норми виробітку», гідно додержавши свого слова. КМК закріпили цеху № 4 заутревої фабрики, де бригадиром євдоїя Сиринка, зобов'язався із запланованих виробів на певних дат міської виготовити 3800 високоякісних комплектів ваути і дів, що це йому під силу. Подібних прикладів із життя комсомольської організації міста можна наводити чимало. Саме тому перший секретар міського комсомолу В. Кулик виступив на конференції від імені делегатів записав міський комітет партії в тому, що Кіровоградський комсомол і його надалі виконувати молодіх гвардійців, які своїм прикладом надихають на ударну працю передовиків виробництва, всю молоді міста. І для підвищення свого задоволення назвав кілька нових ініціатив, а також працює сьогоднішній до важливих подій — з'їзду комсомолу, міста, як уже було сказано на початку цих нотаток, на конференції багато говорилось про подолання в комсо-

мольській роботі, зокрема в організації соціалістичного змагання. Для окремих комітетів комсомолу змагання — це не тільки рух рушійних сил, воно не підтверджує його повсякденною організаційською роботою, формально піднімають підсумки. Це стосується передусім комітетів комсомолу заводів дозуючих автоматів, ремонтно-механічного Укрремтресту. Змагання стає напруженням, коли колективи мають змогу постійно порівнювати свої показники, успіхи з показниками та успіхами суперників, коли суспільство можна організу-

вати на одному підприємстві. Такий підхід комсомолу до змагань не тільки в міській, але і в районній організації, а й районних комітетах. Ленінського й Кіровського, і наперед комсомолу. «За звітний період члени бюро міського комсомолу були вибрані рідкими гостями заводського комітету», — цей

доїр висловив секретар комітету комсомолу заводу «Червона зірка» В. Шпак. «Не один раз на пленумах міському горюлось про навішу потребу узагальнювати досвід кращих бригад, які працюють за єдиним нарядом, організувати наочний бригадирів, та далі розмови справа не посунулася», — інше раз змущена була повторити швачка цеху № 5 виробничого швейного об'єднання О. Іщенко. «На початку минулого року наші бригади перемогли в соціалістичному змаганні серед кофесейних колективів міста і удостоїлись права бути сфотографованою біля розгорнутих знамен міської комсомольської організації. Відтоді жодного подібного заходу міському не проводили», — сказав у своєму виступі бригадир КМК авто-

аміст цієї роботи — виконання піонерів і школярів, учнів професійно-технічних навчальних закладів, студентів вузів на прикладі життя і діяльності В. І. Леніна. Особлива роль тут належить музею і ленінським кімнатам. Їх створено вже майже в усіх навчальних закладах Кіровограда. Справжніми центрами виховної роботи стали музеї Леніна в машинобудівному технікумі, середній школі № 11.

З виступу на конференції старшої піонерволаті СШ № 6 Валентини Яворської:

«Кожна учень нашої школи — і першокласник, і завтрашній випускник — добре знає: ленінська кімната — найкрасивіший, найсвятіший куточок десятиріччя. А ще у нас уже багато років добре працює лекторська група, в яку входять і

підприємств збільшити Першого секретаря Партагвайської комуністичної партії Антоніо Майдана. Відразу після оголошення цієї операції учні виступили кілька планів, маючись під зверненням. Прікро, але це не всі куточки кімнати, музею Леніна працюють так, як цього вимагає сьогоднішній. Наприклад, радні музею В. І. Леніна школи № 3, 23 слабо пов'язують свою роботу з програмою і матеріалом XXVI з'їзду КПРС, підготовкою їм до несуттєвих комсомольських з'їздів.

У документах XXVI з'їзду КПРС серйозна увага приділяється політичній якості знань учнівської молоді, подальшій боротьбі за високу успішність з великою відповідальністю серед учнів шкіль, середніх спеціальних

навчальних закладів і студентів вузів. Розв'язувати це важливе питання покликаний в першу чергу комітет комсомолу.

З виступу секретаря комітету комсомолу середньої школи № 16 Марини Кизиліної:

«Головне завдання комітету комсомолу нашої держави — допомогти кожній комсомольцеві набуття якомога більшого знання, розвинути здатність у юнака чи дівчини вчитися самостійно, зміни з гігантського потоку інформації вибрати найсуттєвіше. Ми постійно шукаємо найефективніших шляхів виховання свідомого й серйозного ставлення до навчання. І дійшли висновку: тематичні комсомольські збори відіграють неабияку

культури», — сказав у доповіді на конференції перший секретар міському комсомолу В. Кулик.

Останнім часом особливо популярними стали дискусії. Однак через слабкий контроль з боку комітетів комсомолу деякі з них перетворилися в розсадники безкультур'я. Тематичні програми деяких дискусій несуть далеко не позитивний характер, а, навпаки, негативно впливають на мораль молоді людини. Приблизно таке становище склалося в дискусії про клуб зацікавлених (секретар комітету комсомолу станції Кіровоград І. Стратієнко).

Часто від Кіровоградських юнаків і дівчат можна почути: «Чим зайнятися у вихідний? Куди піти, де відпочити?» Ця претензія на адресу міського та районного комсомолу. Вона справді існує. Дуже мало в Кіровограді місць, де молоді могла б змістити й культурно відпочити. Але це питання не повинне обходити й комітет комсомолу підприємств, навчальних закладів. Саме вони мають рішуче боротися проти утриманських настроїв, виступати застосуванням цікавого й корисного дозвілля молоді.

Чимало місця у звітній доповіді виступах делегатів було відведено внутрішній політичній роботі. Інша мова про успіхи в цьому напрямку комітетів комсомолу заводів «Червона зірка», головних виробничих швейного об'єднання, заводу тракторних агрегатів педагогічного інституту, відомого інституту, котрий заохочує на адресу багатьох комітетів комсомолу про припинення полі комсомольських зборів у житті юнаків і дівчат (одна з кількох пропозицій ініціатив) — майже в кожній партійній комсомольській організації порушуються питання проведення зборів; головне, про поліпшення роботи з неспіввідомою молоддю, про недостатню діяльність комсомольських патронів про необхідність покінчити з практикою надмірного заохочення паперотворчості — слід більше уваги приділяти справжній роботі з людьми, а не з паперами. Бо саме внутрішнішня робота повинна найкращою мірою сприяти поліпшенню виховання молодого сучасного будинка нашого радянського су-

Т. КУДРА, В. БОНДАР, В. ГРИБ (фото). м. Кіровоград.

Ні, не про неї Пабло Усенко написав незабутні рядки:

Дівчино-секретарю,
як тебе любили ми...
Десять ти за заматами,
за снігами білими!

А могла б і вона, Людмила Багно, секретар комітету комсомолу колгоспу імені Компанійця, після закінчення середньої школи відлетіти в інші краї. Однак лишилася в селі, розуміючи, що й тут для молоді захоплень, роботи, романтики багато.

Ії ніяка робота не страшна. Та коли обрали її секретарем — вона асім серцем поринула в комсомольську роботу. Це — щоб життя в їхній організації не згасало ні на мить. Це — щоб усім 60 комсомольцям, кожному зокрема, жити і працювати було цікаво, щоб хлопці і дівчата в полі, на фермах ішли до нових вершин, щоб зичили і загальні, і спеціальні науки.

Людмила зі своїми друзями-комітетчиками була на сівбі, на живих, на збірних піснях культур, на фермах, у тракторних бригадах. Особистим прикладом і закликом словом вела їх на ударну працю.

У неї є лише один девіз, одне бажання — щоб усього і з усього горів, не згасав комсомольський вогник.

... Січень приніс радісну новину: районний комітет партії, виконком районної Ради народних депутатів, президія профспілки працівників сільськогосподарства, підбивши підсумки змагання в 1981 році за успішне виробництво молока, колгоспу імені Компанійця присудили перше місце.

І Людмила, дізнавшись про це, одразу ж звернулася до секретаря партійної організації колгоспу Миколи Яковича Воропаєва:

— Це будуть збори, підбизитимемо підсумки, але про нинішню перемогу, про справи у тваринництві, про кращих наших людей ми хочемо поговорити тепер.

— Як же, Людо, ви думаєте це зробити?

— Підготуємо вечір. Постараємося, щоб він запам'ятався, щоб покликав на нові звершення. А назавтра його так: «Разом з комуністами».

Є щось хороше в організації, та Людмила ніби недоволено досягнутим. Так і каже: то минуле, то пройдений етап, нам треба йти далі. І завжди хоче найтепліше слово сказати про тих, хто йде попереду, хто у всьому рівняється на комуністів.

— Людо, потрібна й наша допомога?

— Обов'язково. Потріб-

не ваше добре слово. Протих, хто виборював перемогу.

І голова колгоспу Леонід Іванович Котляр схвалив задум секретаря комсомольського комітету... Ввечері до Будинку культури поспішали свят-

менний рік — рік 60-річчя утворення СРСР. Ця дата змушує нас не забувати про те, яким було наше село, вочина помічників Ларіних, до революції: вбогим, безправним, голодним, неписьменним... А тепер у ньому — вось-

Разом

3

КОМСОМОЛЬСЬКИЙ СЕКРЕТАР

комуністами

ково одягнена молодь, літні люди. Оркестр закликає на «вогник» усіх бажаючих. На сцені за озвученим столом — передові доярки, кормодобувники, механізатори, керівники господарства. А зінчало сцену червоне полотнище з написом: «Разом з комуністами».

Лунає дзвінкий голос ватажка колгоспної комсомолі:

— Товариші, друзі, всі запрошені! Всі ви чули про нашу перемогу. Звістка про неї прийшла у зна-

мирінча школа, Будинку культури, бібліотека, фельдшерсько-акушерський пункт, дитячі ясла, три магазини. Щороку зростає добробут колгоспників. Це дала нам Радянська влада. Зростаємо ми у братерському союзі радянських республік. Молодь пам'ятає про це. І разом з комуністами вершити важливі діла.

— Рік минулий був не легким, — звертається до приглого залу секретар парторганізації, — та все ж по виробництву молока

трудівники нашого колгоспу виборили перше місце в районі. Щоб виконати план, добре потрудилися механізатори, водії, теляриники... Соціалістичне змагання очолювали комуністи. Разом з комуністами, ветеранами праці була молодь. Дуже багато зробила комсомольська організація на виробничій кукурудзі, головного корму для худоби. Ланка механізаторів, яку очолює Леонід Морозевич, вирощувала качанисту, закладала силос. На славу попрацювали члени ланки Анастолія Багно, Леонід Портякко, молодий комуніст Леонід Скорескул. Тепле слово хочеться сказати про молодих механізаторів Володимира Соболева, Василя Бабельова, молодого комуніста Леоніда Візятенка, шоферів Володимира Драпка, Анатолія Клісуну...

Згадає свою незліку комсомольську молодість одна з передових доярок тритисячниць району, нині пенсіонерка Марія Блохіна.

— Я рада, що на зміну нам, ветеранам, іде молодь. Не так дазно молоді покидала село. А тепер дедалі більше хлопців і дівчат лишається в ньому. Були роки, коли комсомольська організація не налічувала й 30 членів.

Тепер же їх шістьдесят! І якщо в нашій Оситній усього трохи більше п'ятисот жителів, то 60 молодих — велика сила. Взяти для прикладу ферму. Чимало там комсомольців. Є серед них такі, що на рівних змагаються з ветеранами. Євгенія Сліпіння, моя невістка Галина Блохіна, хлопці-дояри Микола Покотилів і Леонід Новак. Хочеться, щоб вони не зупинилися на досягнутому.

З теплим словом про справи молоді виступає голова колгоспу Л. І. Котляр, вручаючи передовикам грамоти, грошові премії.

Молодь в Оситній уміє трудитися. Уміє і відпочивати. Є тут свій оркестр, співочий і драматичний гуртки. На вечорі культурармійці подарували односельцям пісні, вірші, танці.

І здивилася Людмила в усміхненні обличчя односельців, зворушених тим святом трудової слави, читаючи в кожному погляді слова особливої гордості за свій рідний колгосп, слова палкої вдячності їм, молодим, і їй — ватажці сільської комсомолі.

М. СТОЯН.

с. Оситна,
Новомиргородський район.

23 МІСЯЧНИК ОБОРОНО-МАСОВОЇ РОБОТИ

ДО Джерел ПОДВИГУ ГЕРОЇВ

Для дальшого поліпшення виховання трудящих, особливо молоді, на революційних, бойових і трудових традиціях Комуністичної партії, Радянського народу і Збройних Сил СРСР, удосконалення військово-патріотичної роботи серед населення ВЦРПС, ЦК ВЛКСМ і ЦК ДТСААФ з 23 січня по 23 лютого проводять традиційний місячник оборонно-масової роботи, присвячений 64-й річниці Радянської Армії і Військово-Морського Флоту. Публікуємо повідомлення, які надходять до редакції.

Кіровоград. Урочисте відкриття місячника відбулося 22 січня в обласному центрі. В Палаці культури імені Жовтня зібралися кошти фронтівники, комсомольські й дсаафівські активісти, воїни гарнізону, призовники. Про звадання профспілкових, дсаафівських та комсомольських організацій Кіровограда на період місячника говорили, відкриваючи вечір, голова міського ДТСААФ В. І. Героць. З напутнім словом до молодих звернувся Герой Радянського Союзу, повний кавалер Ордена Слави, офіцер гарнізону.

Вечір закінчився великим святковим, «вогніком».

Олександрія. В місті почалися масові спортивні змагання з військово-прикладних видів спорту. Разом з провідними спортсменами на старт вийшли юнаки, які нині складають залік з військово-технічної підготовки. Триває огляд

роботи комсомольських і дсаафівських організацій по військово-патріотичному вихованню молоді.

А дсаафівські активісти району проводять змагання на призи пам'яті Героя Радянського Союзу О. Ю. Жежері. Тут, в Олександрії (до 1957 року — Ратківка, Богоявленське, Ворошиловка), так назвали односельці своє село на честь свого прославленого земляка, відбулися уроки мужності.

Новоархангельськ. Учасники Всесоюзної пошукової експедиції «Літопис Великої Вітчизняної війни» із сіл Нерубайки і Торговиці, збираючи фронтові листи, не забули і про своїх старших товаришів, яких вони нещодавно проводжали на військову службу. Школярі цікавилися, про що пишуть своїм рідним молоді воїни, їхні командири. Листи з військових підрозділів обговорюються на уроках мужності.

Ульяновка. В день відкриття місячника дсаафівці села Лозуватого побували в музеї Героя Радянського Союзу А. С. Маніти, котрий повторив подвиг Олександра Матросова в Берліні. Піонери і комсомольці місцевої школи зустрілися із сином героя Олександром Манітою, що був військовим моряком і теж чесно виконав свій обов'язок перед Вітчизною.

У Кам'яній Криничі, Вільховому, Синьках, Грушці, Великих Троїнах почалися турніри із зимового багатоборства ГПО.

Присвятити своє життя роботі з книгою вирішила двадцять років тому Валентина Трохимівна Кучинська. Своє покликання вона знайшла у бібліотечній справі.

Минав час. З роками приходив досвід. І тепер завідувач Рівнянської бібліотекою — філіалом Новоукраїнської районної бібліотеки для дорослих В. Т. Кучинська по праву вважається одним з найкращих працівників району. Наставник молоді, агітатор вона багато часу приділяє громадській роботі.

На знімку: В. Т. КУЧИНСЬКА проводить у бібліотеці огляд літератури на тему: «Одинадцять п'ятиріччя — нові звершення і перспективи».

Фото Григорія ВРАДІЯ.

Будові —
комсомольську
турботу

Договір про співдружність уклали комсомольські організації трудових колективів — учасників спорудження п'яти найближчих магістральних газопроводів Західний Сибір — Центр, а також експортного газопроводу Уренгой — Ужгород. Рішення про це прийняли учасники всеукраїнської наради бригадирів комсомольсько-молодіжних колективів, молодих передовиків виробництва, комсомольського активу будівельних організацій, проектних інститутів і підприємств — поставальників цієї найважливішої будови п'ятиріччя. Вона відбулася 19 січня в ЦК ВЛКСМ.

Учасники наради прийняли звернення, в якому активу вкладали своїх повноважень, з ентузіазмом включилися у трудове суперництво, висловили готовність у всьому розв'язання поставлених партією завдань.

[Кор. ТАРС].

СЛОВО ПРО ДЕЛЕГАТА ОБЛАСНОЇ
КОМСОМОЛЬСЬКОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

«КИЇВ ЗАМОВЛЯЛИ? РОЗМОВЛЯЙТЕ»

Якщо ви зустрінете цю біляву тендітну дівчину, не питаєте, чого не стала воно знаменитою співачкою, чого не пішла в складі геоло-розвідувальної експедиції шукати нафту чи газ, чого не бавиться з дитячому садку з малюками чи не пояснює премудрості математики в школі. Ольга — телефоністка.

— Думаю, мені поталанило, що знайшла свою стежку в житті. Про майбутню професію знала лише з розповідей. Після десятиріччя прийшла на Кіровоградську телеграфно-телефонну станцію ученицею. Спробувала. І, знаєте, дуже сподобалося.

Спершу їй було якось незвично: молодші подруги зі школи повертаються, а вона, це ж треба, з роботи! Трохи гуде в голові. Раз по раз здається, що розмовляєш з абонентами. Зате настрій бадьорий. Хочеться поділитися своєю радістю з іншими. Та чи зрозуміють? Скажуть, нічого особливого. Подумаєш, робота! Для неї ж це було свято. Воно триває й досі.

Будь-яка справа (чи то вона надто складна, чи дуже проста) любить серйозних виконавців. Ольга Азіжко працює спокійно, зосереджено. Їй присвоїли перший клас. Комсомолка Азіжко з нормою виробітку щодня справляється на 135—140 процентів при високій якості роботи. Що заходить у поняття якості роботи телефоністки? Це і швидкість, і точність, і чимне поводження із замовниками, і... І ще багато дечого. Про вправність Ольги може свідчити хоча б той факт, що замість 22 планових замовлень за годину вона (телефоністка з особистим номером 69) виконує 35. «Алло! Київ замовляти! Розмовляйте», — чується ввічливе в телефонній трубі. Нині телефоністка працює «на Києві». Це вияв особливої довіри і наче оцінка кваліфікації.

1977 року Азіжко присвоїли звання ударника комуністичної праці. Кілька разів підйрав її відзначали нагрудним знаком «Переможець соціалістичного змагання». За дострокове

виконання завдань десяти п'ятиріччя Ольга удостоїлась медалі «За трудову доблесть».

— Медаль вручав мені в театрі імені М. Л. Кропивницького секретар обкому Компартії України А. І. Погребняк. Той день надто залишиться в моїй пам'яті. Приємно, що працюючи звичайною телефоністкою помітили і так високо оцінили. Думаю, що це здобуток усього колективу, в якому я працюю: моєї наставниці А. Ф. Бордо, бригадира Г. П. Василенко, групкомсорга Н. П. Часиковської, подруг по роботі. Нагорода зобов'язує працювати ще краще, повсякденною роботою доводити, що я достойна її.

Ольга — не тільки хороша працівниця, а й активний громадський діяч. Вона і профгрупорг, і депутат районної Ради народних депутатів, і член обкому профспілки працівників зв'язку. Її обрали делегатом на обласну комсомольську конференцію.

А. ВАСИЛЬКІВ.

КОРЕСПОНДЕНТИ АПН ПОВІДОМЛЯЮТЬ

ТАК УБИВАЮТЬ ДИТЯЧІ ДУШІ

Ці було дванадцять років. Вона любила гратися ляльками, кататися на роликах з дівчатками із сусідніх будинків і купувати шоколадне ескімо в кафе «Bim-Bim», яке можна побачити прямо з вікна класу.

Уроки закінчувались о другій годині тридцять хвилин, а о третій дівчинка вже була вдома. Поцілувавши в щічку матір солодким від морозива губами, вона кидала портфель і бігла на другий поверх у кабінет батька. Дочка розповідала йому про те, що в школі тепер нова математичка, а Педрито зламав гарну ручку.

Того дня вона не прийшла додому ні о третій, ні о п'ятій, ні ввечері. Весь наступний тиждень її шукала поліція. Але безрезультатно. Пізніше стало

відомо, що дівчинку бачили в одному з барів портового містечка Калао разом з якимось грігго. На цьому слід її у Перу обривався.

Батькові вдалося лише довідатися, що дівчинка років тринадцяти, схожа на його дочку, померла кілька місяців тому в одному з Нью-Йоркських госпіталів від підвищеної дози героїну. Поліція встановила, що вона потрапила в Нью-Йорк на кораблі, який прибув з Ліми, і була перепродана двом братам-сусенером. Дівчинка заробляла по 10—15 доларів за день, стоячи на розі 38-ї стріт і Бродвею. Майже всі гроші вона віддавала хазяям. За півроку її було зроблено два аборти зубним лікарем, найнятим сусенерами.

Кольця історія вперше появилась на сторінках перуанської преси, кріпа здригнулася. Цей випадок привів світло на діяльність міжнародної злочинної організації, яка має відділення практично у всіх країнах Латинської Америки. Вона займається викраденнями і купівлею дітей, котрих потім продають сусенерам портових міст США та інших країн Заходу.

Поліції Ліми вдалося на- части на слід якогось Віктора, прізвисько якого згадували поки що не вдалося. Відомо, що йому роки 48—50. Він працює таксистом, але насправді є шефом «перуанського відділення» підпільної організації. Віктор вступив в контакт із капітанами кораблів, що заходять у порт Калао, домовляється про ціни і кінцеві пункти доставки.

Підлеглі Віктора — молоді, які займаються «набором» майбутніх малолітніх новій. Механізм працює чітко й злагоджено. Сусенер спочатку пригортає дитину морозивом, потім каже, що знає кафе, де продають особливо смачні солодощі. Такими «кафе», як виявила поліція, є бар «Вікторія» на авеніді Кітос, «Валконсіло» на авеніді Канада, бар на авеніді

Републіка де Панама. В цих закладах дітей споживають, а далі переправляють на борт корабля.

Потім дівчаток чекає куток на розі якоїсь стріт і авеню, лікар, у якого бридка приватна практика, перший «політ» у стані наркотичного дурману і, нарешті, пошарпана палата дешевого госпіталю. Це — понівчене дитинство, загублене життя.

Тут згадують скандал в Італії, пов'язаний з іменем американської громадянки Амелінди Фасолі. Вона вивозила на іноземних суднах із Гватемали, Нікарагуа, Сальвадору, Еквадору і Колумбії десятки дітей, постачаючи «живий товар» багатьом італійським сім'ям. Злочинницю затримали портові прикордонники при спробі провезти п'ятеро гватемальських дітей до Італії. Але італійські журналісти з гіркотою пишуть, що злочинниця навряд чи відбуде повний строк покарання.

Фасолі, чий зв'язок з міжнародною організацією торговців дитини повністю підтвердился, була засуджена римськими судовими органами до 20 років тюремного ув'язнення. Але італійські журналісти з гіркотою пишуть, що злочинниця навряд чи відбуде повний строк покарання.

Схоже, що вони мають рацію. Торговка дитини недовго пробуде за ґратами. Підпільний синдикат вивольє із в'язниці свого агента, і Амелінда Фасолі знову займатиметься злочинним бізнесом, який убиває дитинство і дитячі душі.

А. БОРОВИК,
кор. АПН.

Ліма.

ЗАРУБІЖНИЙ КАЛЕЙДОСКОП

ЖІНКА — КОМП'ЮТЕР

Зал замір в чеканні. Жінка, котра сиділа на стільці, нахиливши голову і прикривши очі, добувала подумки корінь 23-го ступеня із числа, що складається з 201 цифри. Чотири хвилини знадобилось тіло, на те, щоб написати це число.

37-річна Шанунтала Деві із Бангалора, Індія, вже кілька разів змагалася з великими комп'ютерами в Англії, Австралії, Південній Африці і незмінно перемогала. В Австралії, наприклад, вона почала задавати відповіді різніше, ніж професор математики закінчив вводити завдання в комп'ютер.

І ось дослідницька група Даллаского університету вирішила перевірити Шанунталу, запропонувавши розв'язати їй задачу з числом, що складається з 201 цифри, в змаганні з комп'ютером. Знайти приклад ЕОМ було справою непросту, оскільки багато з них не могли оперувати з таким величезним числом. Але кінець кінцем група техніків, котра обслуговує один із найбільш сучасних і складних комп'ютерів в США — JUVAK 1108, представила його для експерименту. В нього було введено більш як 20 тисяч команд і інформацій, перш ніж він зміг почати рахувати.

Великий комп'ютер видав розв'язання через одну хвилину. А Шанунтала Деві витратила на розв'язання складної задачі рівно 50 секунд. Відповідь була з дев'ятьма цифрами.

Шанунтала вже в шість років легко відбавляла кубічні корені з три-чотирьохзначних чисел. У вісім років вона виступила в Бангалорському університеті. В 14 років виступила у Лондоні. Відтоді вона об'їздила більше як 100 країн. На запитання, яким чином вона може так швидко розв'язувати найскладніші задачі, Шанунтала відповідала: «Я не можу пояснити. Я справді не знаю сама, як це відбувається. Наголосіть — абсолютна концентрація. Потім все відбувається автоматично. Як тільки я чую задачу, відповідь спалахує в умі».

Як з'ясувалося «Ейша мегесін» (видатися в Гонконзі), який виступав на своїх сторінках, розповідає про Шанунталу, у лікарів немає пояснення цьому математичному феномену. За останні 150 років було відомо всього три чи чотири чоловіки з такими здібностями. За даними відомої «Книги рекордів Гіннеса», лише одна людина більш-менш близько наближалася до Шанунтали. Це датчанин Вім Клейн. 1973 року він в умі відбавляв корінь 23-го ступеня із числа, котре складалось із 200 цифр. Правда, на розв'язання у нього пішло 10 з половиною хвилин.

О. СКОРОДУМОВ,
агаскор АПН.
Сінгапур.

ТРИНАДЦЯТЬ — ЩАСЛИВЕ ЧИСЛО

Його звали Тига Беллс. Ім'я це досить незвичайне, оскільки малаяльським мовою означає цифру 13.

У своєму житті пан 13 не раз потрапляв у серйозні біди. В 13 років під час перебування у товаристві в селі зночі загорілась будинок, в якому вони спали, і лише випадково їм вдалося врятуватись.

Були й інші неприємності в його житті, але все добре відбувалось виключно по 13-х датах. «Тринадцять дати завжди були моїми щасливими днями», — говорить пан 13. Він вважає своє ім'я своєрідним амулетом, котрий допомагає йому вижити.

Нині пан 13 живе в місті Кота Кінгалау в Сабжу (Малайзія). Він твердить, що не вірить у забобони. Але його слабкість до числа 13 очевидна. З великими труднощами з допомогою товаришів йому недавно вдалося одержати номер 13 для своєї автомашини, котра до речі, була куплена 13 лютого.

ІЩЕНКО Тетяна Михайлівна

23 січня 1982 року передчасно, після тяжкої хвороби померла перший секретар Ленінського райкому ЛКСМ України м. Кіровограда, член КПРС ІЩЕНКО Тетяна Михайлівна.

Народилася Т. М. Іщенко 3 лютого 1951 року в місті Кіровограді в сім'ї робітника. В 1968 році із золотою медаллю закінчила 10 класів середньої школи № 27 і працювала в цій школі старшою-тупервозагою. Пізніше понад 3 роки — звільнення секретарем комітету комсомолу Кіровоградського тех-

нікуму радянської торгівлі. В 1974 році без відриву від виробництва закінчила педагогічний інститут ім. О. С. Пушкіна. В цьому ж році її як здібного організатора було направлено на навчання до Вищої партійної школи при ЦК Компартії України, а закінчивши партійну школу весь час працювала на відповідальній комсомольській роботі, спочатку другим, а з жовтня 1977 року — першим секретарем Ленінського райкому ЛКСМ України м. Кіровограда.

На цій діяльній роботі особито розкрилися здібності Тетяни Михайлівни як негнотного комсомольського працівника, високі якості комуніста, беззавітню відданість справі партії, принципи, працелюбність, культура, чуйність і увага до людей, особиста скром-

ність. Вона завжди знаходилася на передньому краї боротьби за втілення в життя планів комуністичного творення, надавала особистий приклад комсомольцям і молоді у вирішенні практичних завдань, поставлених перед районною комсомольською організацією.

Високі якості організатора, доброго порадирика і товариша здобула Тетяна Михайлівна повагу і авторитет. Вона неодноразово обиралася членом Ленінського райкому партії, членом Кіровоградського міськкому і обкому комсомолу, депутатом районної Ради народних депутатів, була делегатом ХХІІІ з'їзду ЛКСМ України.

Світла пам'ять про Тетяну Михайлівну Іщенко завжди залишиться в наших серцях.
ОБКМ ЛКСМ УКРАЇНИ.

Коні були особливим захопленням хлопця. Та і як же їх не любити! Це амальгану часто бігав до колгоспної конюшні. І кожного разу прихопити із собою то грудочку цукру, то підмешаний сухар, а то навіть чи два куррудзи. В конюшні майже пусто, бо всі коні в роботі. Але дві-три тварини, вважай, завжди на місці. Один кінь возить сяди корм, інші і хворіє. Льоня дає хворому сухар, потім куррудзний начин і примовляє:

— Ну й же, дуреньки, ти чуюш! Попробуй, який сухар смачний. Ліда його в джовці підмакиє.

Кінь довго нюхає хлопцеву руку, неспокійно бере зубами хлібну скоринку і, скрутавши, знову тягнеться до хлопця. Його втомлені очі — сині, як нічне трапезне небо, — здається, спалахують якимись теплими вогнищами. Кінь тихо пирхає, ніби зітхає, і мовчки, трохи мовчати губами торкається Льоничині руки.

Від того дотикку вона стає трішки досхотію, та він не відмахує руки, щоб не палкати тварині. Натомість подає їй соковитий качан молодого куррудзи.

А за кілька днів Льоня бачить коня в степу. Худий він притяг бочку з питною водою для жинварів.

— Егей, коничку! — кричить він весело. — Бувай здорові!

І кінь, мовчачи, розуміючи його слова, радо притягує його погали, косить на Льоньку оком і поспішає алече себе хвостом по боксах, відганяючи остопадних мух.

Коней у колгоспі було багато. Були серед них сумирні, були й гордовиті, але Іван Олександрович не бовіє за хлопця. Знав-бо: по справжньому любить і поважає не скривдять тварини. А коняка — істота розумна. З таким їздовим вона не страши.

Десь у шостому класі Льонька захопився музикою. Сівати він завжди любив, як і всі в сім'ї Попових. А це захоплює ще й навчати грати на балії.

— Тату, який мені балі, то я б пішов в світ білий і не хотів...

— Але ж ти не вмієш грати на йому.

— Та в Олександрій як відкривав дитяча музична школа. Я їздив би туди на навчання.

Іван Олександрович замислюється.

— Тоді хіба продамо корову та купимо інструмент...

Мовлячи це, — розповідає Тетяна Олександрівна, — чоловік сподівався, що Льоня не погодиться, бо він дуже любив коня. Але він так підкорився від радості. Попробував тільки, щоб і частини парила паренички.

Отже у дні Попових полюбився балі. Льоня став із дитинства в музичну школу, та як тільки випити снігів грати по нотах, запити снігів, запити. Показав в Олександрії забирали багато часу, позначалися на навчання в загальноосвітній школі.

Але музичних вправ він не зоставив, бо завжди доводилося справу до кінця. Після уроків частенько брав ноту, сівав до столу з баліном. Один на одному народжувався звук, сплітався в мелодію. А ввечері в домі періоді відбувалися імпровізовані концерти. Сівати мати, дочка, сівав Іван Олександрович, а Льоня з гордістю аккомпанував.

Музика старого, в шкільній це роки купленого баліна періоді звучить і нині у квартирі комсомоната в Золотому містечку. Надто ж годі, коли приїждять у гості мати і всі сім'я збирається ввечері у вітальні. М'яко падає світло зі стелі, яскраві зорі високого неба стеліться комсомоната віддзеркалюються в сніговатих шпалерах, а в кімнаті тихо плывуть плівки про чорній брови, карі очі, про коня, у якого біла гривонька, та про Ятрань, що круто вється...

1959 року Леонід Попов закінчив Новонікитський семінар. У восьмий клас він пішов до Олександрійської середньої школи № 6. Разом з Леонідом у міській школі продовжували навчання одиниці його друзі — однокласники Микола і Петро Юниченки. Анастасій Попов, Іван Перепелиця. Шоранку хлопці збиралися на околиці села, на автобусній зупинці, щоб разом їти до школи. Разом трималися і там, хоча згодом ця єдність не те щоб розпалася, — просто класі зібрані у восьмому класі з різних шкіл, привидко здрюхалися, і новий, випитий органічно влилися в новий шкільний колектив.

Леонід Попов був у цьому колективі одним із лідерів. На перервах на просторому шкільному подвір'ї хлопці часті грати у футбол у години відпочинку. Тут же, на шкільному подвір'ї, як і в загальній навчальній фізкультурній та спортивній. Він розумів, що аналіз — не для слабких тілом і духом. А про те, що Льоня хоче бути спортсменом, у класі знали всі. Говорили він на це тему свою нерідко перешептуючи мовою австрійськими термінами, почерпнутими з книг, іменами відомих спортсменів.

Між іншим, австрійців. Дитяча мрія про небо у хлопця це більше змична. Він став наполегливим вивчати математику, фізику, алгебру. Дуже полюбив кіно.

Восени школярі часто допомагали колгоспникам районі збирати врожай. І ось одного разу класний керівник Марія Олександрівна Фарафоновна, принесла класові новину: завтра старшокласники підійдуть на польові роботи. Збір о посмілій ранку, на шкільному подвір'ї. Із собою треба взяти теплі речі, бо працювати в колгоспі доведеться з місяць.

Повідомлення, звісно, викликало у всіх велике задоволення. Стояло бабине літо, і в ці дні теплі, сонячні дні напружувати в селі, на полі, допомогти дорослим — одна насолода.

Вранці на шкільному подвір'ї одним із перших з'явився хлопці з Поповим. Вони на чолі з Леонідом Поповим. В одній руці він тримав стару кувалдинку, а в другій — кілька цигарок.

— Тоді — вигукнув хтось із хлопців. — Не набридніть же тобі ті цигарки в кишені! Краще б ти м'яча прихопив. — І в кішторам сава, як оце ти, — засміявся Леонід. — Але я знаю, що про само ти не забудеш, а от про цигарки... Тому й узяв їх із собою.

Однокласники дружно засміялися. А тут уже вибігли вантажні автомашини, починалася посадка. Хлопці в одну мить злетіли в кузови: сівши на тверді дерев'яні лави, стали під'юдавити один одного. Тим часом Попов став біля заднього борту, допомагаючи дівчатам підійматися на машини.

— Ах ви лобуряки! — накинувшись ти на однокласників. — Повідались як козоді, а руки дівчатам ніхто не подасть. Ніяк не Льонька, то хіт драбинку шукати...

Зі сміхом і жартами, зі сміхом вирушили усі зі шкільного двору. Машини повільно виїхали на мей міста, прудко пошматили Кременчуцькою дорогою. Ось уже Олександрійська околиця, ось дачними лісогосподствами, ось поблизу наустрич теплографії стовпів, обійї траєкт замігнали поля куррудзи, соняшників та цукрових буряків. Подорож перервалася в селі Недогарках. Тут школярі повинні були лаватися куррудзи. Наступного дня, коли вже всі були плановані на початок, клас вирушив на поля. Качаніста стояла непрохідною стіною. Зайдемо на лав, піднімею руку, а першечка рослин не дотіпає.

(Далі буде).

(Продовження. Поч. у № 2, 3, 5, 6, 7, 10 за 5, 7, 12, 14, 16 та 23 січня ц. р.).

